

[Arne Bjerregaard]

imødekomme på arbejdsmiljøområdet under hensyn til tidens udvikling.

Man må jo selvfølgelig også sige, at loven giver en vis mulighed for at opstille normer og krav, som til tider næppe står i rimeligt forhold til de omkostninger, som er en følge af gennemførelsen på det tidspunkt, hvor man forlanger dem gennemført. Det er det, vi bl. a. håber at ministeren måske vil se lidt nærmere på: hvornår det er rimeligt at gennemføre forskellige ting.

Vi synes, der er mangt og meget, der kan forekomme urimeligt på den enkelte arbejdsplads. Det er nok, fordi man tit stiller det op som generelle krav ud fra et specifikt kendskab til enkelte dele inden for et stort område. Kravene indeholder sjældent de variable, som vi kunne forestille os de måtte indeholde, fordi der kan være stor forskel selv inden for samme virksomhedsområde med hensyn til de nødvendige krav til arbejdsmiljøet.

Jeg erkender, at det kan være vanskeligt at administrere på den måde, men skal man have en større forståelse hos befolkningen, kan det være nødvendigt at inkorporere flere variable, end der er – og det er jo sådan set få. Det kommer let til at virke stringent på hele erhvervsområdet.

Nu siger ministeren, at det skal være fornuftige regler. Vi håber selvfølgelig, at ministeren stadig væk vil følge dette, at det skal være fornuftige regler, man gennemfører, og det skal også være på fornuftige tidspunkter, man gennemfører disse ting i fremtiden.

Hvis vi for eksempel ser på sikkerheden og sikkerhedsuddannelsen, kan jeg kun sige, hvad andre allerede har sagt, at der er visse ting, der forekommer befolkningen urimelige. At der skal være en udstrakt grad af sikkerhed, og at der skal være sikkerhedsuddannelse og dermed selvfølgelig også kursus for dem, som skal uddanne sig til at varetage sikkerheden på en større byggeplads f.eks., det kan alle forstå. Alle kan indse det. Men det forekommer urimeligt f.eks., at der på en 7 klassers skole skal være en sikkerhedsrepræsentant, der skal undervise i og oplyse om, hvordan lærerne skal undgå farer og al mulig elendighed i dagligdagen. Man kunne forestille sig, at den mest nødvendige sikkerhedsuddannelse i øjeblikket måske var uddannelsen i selvforsvar, efter hvad nogle siger. Men det er jo ikke den uddannelse, man får. Det kommer for nogen til at virke mal-

placeret at lave sådan nogle uddannelser på områder, hvor man ikke rigtig forstår, at der skulle være nogen fare for menneskets almindelige, fysiske sikkerhed. Det psykiske er noget andet, men det problem tror jeg ikke man kan løse på den måde.

Jeg er blevet fortalt, at man også skal have undervisning i, hvorledes man skal undgå farerne på et kontor. Jeg må indrømme, at vore folk oppe på kontoret vist ikke har fået undervisning deri, men vi har vel ikke dermed overtrådt loven, hr. arbejdsminister. Det vil jeg i grunden gerne vide. Når de bliver undervist i, hvordan de skal undgå at få slipset i skrivemaskinen og den slags, er det jo, at folk begynder at opponere imod det. Det, som var noget godt og noget rigtigt, bliver, fordi man går ind i detaljer, som virker ganske urimeligt, til, at arbejdsmiljøloven i det hele taget kommer under kritik. Det er urimeligt.

Vi mener, man må passe på, at en god lov og en god målsætning ikke ødelægges ved, at man overser befolkningen, men vil presse noget ned over hovedet på den, som på visse områder synes urimeligt for den. Så generaliserer befolkningen og siger: så er hele arbejdsmiljøloven noget urimeligt, barnepigeagtigt pjat. Hvad vi altså ikke mener at loven er.

Det samme gælder med hensyn til hviletidsbestemmelser. De er udmærkede for visse områder og helt rigtige dér, hvor sikkerheden nedsættes for andre personer eller for personen selv. Sikkerheden kan nedsættes for andre, f.eks. hvor der er tale om at føre bil. Her er det rimeligt, at der er en hviletidsbestemmelse og en klar hviletidsbestemmelse, fordi agtpågivenheden nedsættes, hvis der ikke bliver tid til ordentlig hvile for vedkommende. Det kan være til fare for vedkommende selv og også til fare for andre. Dér er det rimeligt og rigtigt.

Men hvis jeg må tage skolen, som jeg stadig væk kender meget til, føles det altså urimeligt. Forældrene kommer og sætter sig til et behageligt forældremøde, hvor de skal have meget at vide. I al fald ude på landet kan man ikke komme før kl. 8. Når så klokken er blevet 9, hvor vi ellers skulle have kaffen, så går lærerne i rad og række ud, for nu skal de hjem og hvile, siges der. Men de går bare over på den anden side af gangen og tager en time for AOF, hvor de underviser i ar-